

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๔๑/๒๕๔๑

พนักงานอัยการ จังหวัด บุรีรัมย์
นาง สำเนา ลาพร กับพวก

โจทก์
จำเลย

ป.อ. มาตรา ๓๑

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง, ๒๑๒, ๒๒๕

พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.๒๕๐๙ มาตรา ๕๐

ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า ศาลล่างทั้งสองลงโทษปรับจำเลยทั้งสองไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยอ้างว่าต้องลงโทษปรับจำเลยทั้งสองเรียงตามรายตัว ปัญหาดังกล่าวแม้จำเลยทั้งสองมิได้หยิบยกขึ้นว่ากล่าวในศาลอุทธรณ์ แต่ก็ เป็นปัญหา ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยทั้งสองจึงยก ขึ้นฎีกาได้

ตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๕๐ บัญญัติว่าผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ ต้องระวางโทษปรับสี่ห้า เท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิดหรือที่ยังขาดอยู่ แต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาทนั้น หมายความว่า จำเลย แต่ละคนจะต้องถูกลงโทษปรับเป็นจำนวนสี่ห้าเท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิด

จำเลยทั้งสองร่วมกันมีไว้เพื่อขายซึ่งบุหรี่ยี่ห้อต่างประเทศอันเป็นยาสูบตามกฎหมาย และเป็นยาสูบที่มีได้ ปิดอากรแสตมป์ยาสูบ คิดเป็นค่าแสตมป์ที่จะต้องปิดเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๒,๑๓๘ บาท ศาลชั้นต้นลงโทษปรับ จำเลยทั้งสองรวมกันมาเป็นเงิน ๑๘๒,๐๗๐ บาท จึงไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๕๐ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบา ส่วนโจทก์ก็ได้อุทธรณ์ฎีกาขอให้เพิ่มโทษจำเลยทั้งสอง แม้ จำเลยทั้งสองฎีกาขึ้นมาอ้างว่าศาลชั้นต้นลงโทษปรับจำเลยทั้งสองไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลฎีกาก็จะ เปลี่ยนแปลงโทษให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยทั้งสองหาได้ไม่และหากศาลจะลงโทษปรับจำเลยทั้งสองเรียงตามราย ตัวตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑ คนละ ๔๕,๕๑๗.๕๐ บาท ตามที่ จำเลยทั้งสองฎีกามา ก็จะเป็น การลงโทษปรับที่ต่ำกว่าโทษที่ กำหนดตามกฎหมายมาตราดังกล่าว ศาลฎีกาไม่อาจเปลี่ยนแปลง แก้ไขโทษ ที่ศาลอุทธรณ์กำหนดมาได้เช่นกัน

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองได้ร่วมกันมีไว้เพื่อขายซึ่งบุหรี่ยี่ห้อต่างประเทศยี่ห้อมารโบโร อันเป็นยาสูบตาม กฎหมายและเป็นยาสูบที่มีได้ปิดอากรแสตมป์ยาสูบ ๕๑๐ ซอง คิดเป็นค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิดเป็นเงิน

ทั้งสิ้น ๑๒,๑๓๘ บาทโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๔, ๒๔, ๔๔, ๕๐ และริบของกลางเป็นของกรมสรรพสามิต

จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๔, ๒๔, ๕๐, ๔๔ ลงโทษปรับสิบห้าเท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่ต้องปิด โดยให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าปรับเป็นเงินรวม ๑๘๒,๐๗๐ บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงปรับ ๙๑,๐๓๕ บาทไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ ริบของกลางเป็นของกรมสรรพสามิต

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบา

ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายืน

จำเลยทั้งสองฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า ศาลล่างทั้งสองลงโทษปรับจำเลยทั้งสองไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยอ้างว่าต้องลงโทษปรับจำเลยทั้งสองเรียงตามรายตัวคนละ ๔๕,๕๑๗.๕๐ บาท นั้นปัญหาดังกล่าวแม้จำเลยทั้งสองมิได้หยิบยกขึ้นว่ากล่าวในศาลอุทธรณ์ภาค ๑ แต่ก็ยังเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยทั้งสองจึงยกขึ้นฎีกาได้ ศาลฎีกาเห็นว่าพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๕๐ บัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ ต้องระวางโทษปรับสิบห้าเท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิดหรือที่ยังขาดอยู่ แต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาท"กรณีจึงเป็นที่เห็นได้ว่า จำเลยแต่ละคนจะต้องถูกลงโทษปรับเป็นจำนวนสิบห้าเท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิด ฉะนั้นที่ศาลชั้นต้นลงโทษปรับจำเลยทั้งสองรวมกันมาเป็นเงิน ๑๘๒,๐๗๐ บาท จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายทั้งโจทก์มิได้อุทธรณ์ฎีกาขอให้เพิ่มโทษจำเลยทั้งสอง ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงโทษให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยทั้งสองหาได้ไม่ อย่างไรก็ตาม หากศาลจะลงโทษปรับจำเลยทั้งสองเรียงตามรายตัวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑ คนละ ๔๕,๕๑๗.๕๐ บาท ตามที่จำเลยทั้งสองฎีกามา ก็จะเป็นการลงโทษปรับที่ต่ำกว่าโทษ โทษที่กำหนดตามบทกฎหมายมาตราดังกล่าว ศาลฎีกาไม่อาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้

พิพากษายืน